

Exemplar
Gratuit

MARÇ 2004
Número 14

La Revista del Gripau

ÍNDEX

El Gripau es mulla.....	pàg. 3
Descoberta de Cambrils.....	pàg. 3
Més nervis que mai.....	pàg. 3
La doctora granota.....	pàg. 4
La mosca collonera a Santes Creus.....	pàg. 5
Colònies 2003.....	pàg. 6
Què hem fet!.....	pàg. 7
29 d'agost; l'estiu s'acaba.....	pàg. 8

HAN FET LA REVISTA:

Abigail Calderon Gallego
Alfonso Moreno Carrasco
Albert Font Garrido
Andrea Pastó Medinilla
Aroa Villar Fàbregas
Belén Martínez
Candice Davy
Carlos Ramírez de Arellano Savall
Coco
David Fité Gallego
David López Crespo
Dúnia
Gabri Fernandez Sarachini
Hilario Valero Sarabia
Irene Avilés Adán
Isaac Cinca Guerrero
Joan Piqué Burrut
Lali Ruiz Ruiz
Lluís Sellarés Rus
Maica Granell Abelló
Marcus Maier
Marta Subirana Esteve
Oscar Crespo Rio
Pedro Reche Martínez
Pepe García Fernández
Raul Fernández Alanzor
Robert Fuentes González
Rosario Caño Arjona
Sara Fosch Cugat
Sara Algar Prieto
Joan Piqué Uria

PATROCINAT PER:

Ajuntament de Cambrils
Departament de Benestar Social

IMPRÈS:

ARTS Gràfiques Saragossa, S.L.

ESPLAI EL GRIPAU BLAU

Centre Cívic: "Alba"
Plaça Carles Roig
43850 Cambrils
Tfno. 977 365828

EL GRIPAU ES MULLA

Avui a "El Gripau es Mulla" m'agradaria parlar d'un tema que potser al llarg del temps que s'edita la revista encara no s'havia tractat: els monitors de l'esplai, aquests que fan que el **Gripau Blau** tiri endavant any rera any i que, per la seva sincera humilitat no volen que la seva tasca es vegi com a quelcom extraordinari.

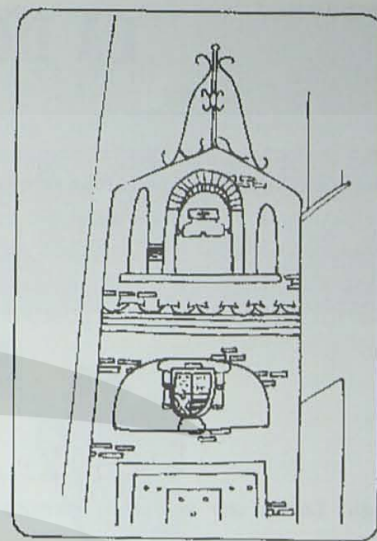
Podríem parlar (i sense exagerar adjectius, ja que ben segur que els coneixeu a gairebé tots) d'en **David**, emprenedor, vital i ànima de l'esplai; de la **Maica** ("Madre Superiora" pels qui la coneixen) dolça i sempre preocupada per tot i per tothom; d'en **Coco**, aparentment el més seriós i formal però que, en realitat, és un GRAN tros de pa; de la **Lali**, sensible, riallera i sempre disposada a escoltar; de la **Sara**, la gamberrilla del grup; de l'**Andrea**, un altre tros de pa que aprofita qualsevol excusa per a fotografiar molts dels gratificants moments que es viuen a l'esplai; de l'**Edu**, el "terror de las niñas", que tot i la seva aparent indiferència, és un dels monitors més populars de l'esplai; d'en **Joan** que encara que ha estat el darrer en arribar, ha sabut guanyar-se ràpidament l'afecte de tots els gripaus... De la **Sara** i d'en **David**, que malgrat ser els monitors més joves, han demostrat que en això de la conscienciació i l'entrega als altres no hi ha edat, ni barreres ni res de res!

I no ens deixéssim la **Laia**, la **Núria**, la **Dúnia** i la **Raquel**, que encara que no puguin estar a totes hores amb nosaltres, no significa que no se'n morin de ganes... Ah! I en **Marcos**, la **Cris** i l'**Anna**, la germana del David, darreríssimes adquisicions, però no per això menys macos i predisposats!!

I és que... ser monitor d'esplai, què dic! Ser monitor del Gripau Blau i tenir uns amics com aquests, és tot un luxe!

Marta, una monitora més

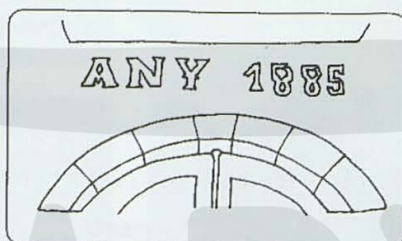
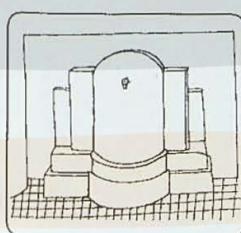
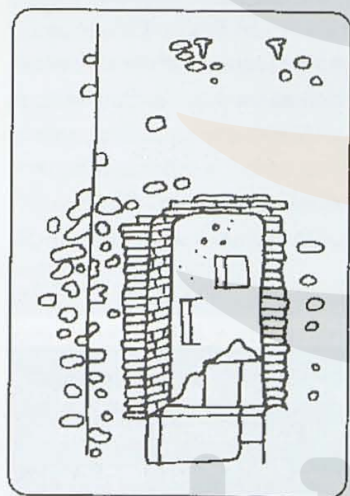

Descoberta de Cambrils

Aquest darrer any els gripaus hem tingut una gran sort. I és que els companys de L'Alzina ens han ajudat a descobrir... el nostre poble! Increïble, no? Doncs sí. De ben segur que tots hem passat molts cops per un carrer, davant un portal o travessat una plaça i no ens hem adonat d'aquell farolet tan bonic, o de l'arcada centenària d'aquella casa, ni d'aquell rètol que ens transporta al temps dels nostres avis.

Els gripaus ja sabem on són! Si voleu, un dia donem i un tomb per la vila i

I pel port també, és clar! Vam descobrir objectes pel port que no havíem vist mai! Bé, no ens hi havíem fixat, perquè fa molt de temps que hi són. Quina sort! A més vam aprendre a fer un bon suquet de peix. El voldreu tastar?

MÉS NERVIS QUE MAI

Sempre que estrenem una activitat, a l'Alzina hi ha un cert nerviosisme. És comprensible que els dubtes es facin presents: com respondran els nens?, I els monitors?, Haurem calculat bé el temps de l'activitat?, Agradarà?, farà bon dia?, Sorgiran contratemps i imprevistos?...

Gripau Blau, els Sorral's Daurats, s'hi va afegir un nerviosisme exagerat. No vam dormir, ens vam menjar les ungles fins als dits, i vam veure tota la tila que vam poder abans de l'activitat.

Davant nostre s'obria una nova porta i no sabíem massa bé què hi havia al darrera. Teníem molt clar que els participants de l'activitat, eren el públic més exigent amb el que havíem treballat fins aleshores, i que per tant, no s'hi valien les mitges tintes.

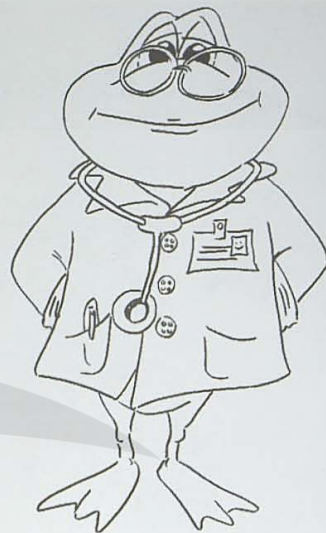
En acabar l'activitat, vam respirar alleujats: no n'hi havia per tant, vam pensar. El nerviosisme es va calmar i va donar pas a unes sensacions de satisfacció barrejades amb sorpresa.

Ara que hem perdut aquelles pors inicials de la incertesa, disfrutem de l'activitat, quasi tan com els mateixos gripaus, tot i que arribar als límits d'alguns gripaus alhora de disfrutar semblava difícil, i mentres escric això em venen al cap algunes cares i rialles d'alguns gripaus que podrien il·lustrar a la perfecció la nostra satisfacció.

LA DOCTORA GRANOTA

Benvolguts lectors i lectores; a partir d'aquest número de revista tindrem el gran honor de comptar amb la Doctora Granota (llicenciada amb excel·lents en "Sabetodologia" per la Universitat de Kàmbriils i amb els Màsters (per dir-ne només uns quants) en "¿Qué me estas contando?"; en "Marujologia" i en "Yo soy la primera en saberlo y por eso te lo cuento" a les famosíssimes facultats de Vinyols, Salou i Vilaseca); que us explicarà tot allò que volíeu saber però que mai us heu atrevit a preguntar sobre l'Esplai (o aspectes relacionats amb aquest) del seu estimat amic Gripau Blau. Aquest és un espai obert a tothom, o sigui que podeu enviar les vostres preguntes i dubtes a :

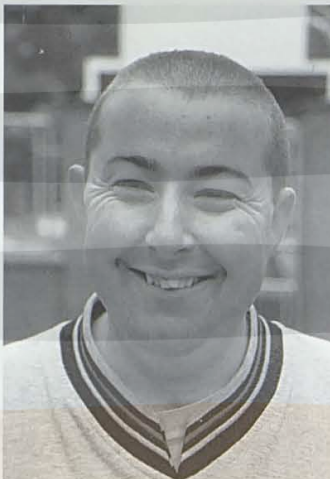
ESPLAI EL GRIPAU BLAU
Plaça Carles Roig s/n
43850- Cambrils

Aquí tenim les primeres cartes que ens han arribat; esperem que en siguin moltes més;

1. Ei Doctora Granota ! M'agrada molt la Revista del Gripau, tant que les collecciono i tot. Però em falta el número 10, com la podria aconseguir? Firmat: Vull la revista número 10

Ei Vull la revista; No et preocupis! Un dissabte pel matí, quan tinguis un forat a la teva agenda, passa pel Gripau Blau on t'atendran uns monitors i monitores "de lujo". Els hi demanes i segur que te la donaran

2. Sra Doctora Granota, m'agradaria saber per què l'esplai es diu Gripau Blau. Firmat: Xafarderot Encuriolit.

Senyor Xafarderot; explica la llegenda que quan van inaugurar l'Esplai, van trobar-se, enmig del pati un grup de gripaus que, enfadats perquè els venien a molestar, els van girar l'esquena i no els van voler dir res de res als nouvinguts. Només un petit gripau, blau, especial i inconfusible els va rebre amb un gran HOLA AMICS !. La gent, encantada amb aquesta salutació tan afectuosa i carinyosa, va decidir de batejar l'esplai amb el seu nom, Gripau Blau.

3. Actualment, quants monitors i voluntaris sou? Firmat: la iaia Maria

Estimada iaia Maria; durant l'hivern, hi ha 4 monitors (2 nois i 2 noies) i 5 voluntaris fixes i 2 voluntaris que hi van sempre que poden. A l'estiu, com que l'esplai es fa cada dia, varia una miqueta; hi ha 4 monitors en cap, 4 monitors i entre 2 i 4 voluntaris.

4. Hola senyora Sapa, ai, vull dir, "doctora com es digui". Vull ser voluntari del vostre esplai. Què haig de fer? Firmat: Impacient per col·laborar

Hola Impacient; el primer que has de fer es passar per Benestar Social i demanar per la Sra Milagros, una noia maquíssima que t'atendrà la mar de bé i t'explicarà els passos a seguir per a formar part de la (cada cop més) gran família del Gripau Blau.

5. Jo voldria saber per què feu tant soroll i tantes festes i tan passar-ho bé. El que heu de fer és treballar i no tan jugar, tan jugar. Home ja! Firmat: Què és el que feu cada dissabte?

Benvolgut Què és el que feu ; Ui, ui, ui, ui... no s'enfadi pas! Tots i totes treballem (tant monitors i voluntaris com gripaus) durant tota la setmana. I , com tothom, tenim dret a tenir un espai de lleure on passar-ho bé amb els amics , oi ? Fem sortides, tallers, sopars ... Vingui un dissabte home i ja veurà com li agradarà.

COLÒNIES

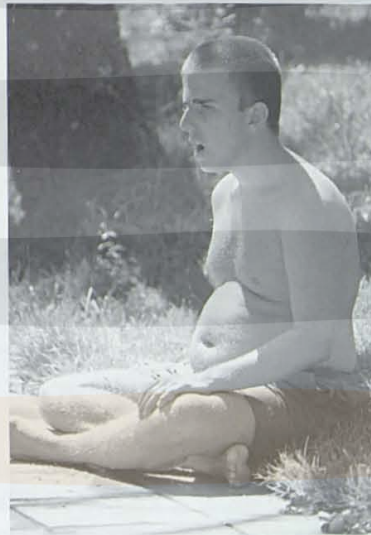
2003

I és que els gripaus som uns culs inquiets (això ja no és cap secret, oi?) i estar-nos de braços plegats no ens agrada gens ni mica! Per això, i per segon any consecutiu, vam anar de colònies a Sau (Osona), un lloc que recomanem a tothom perquè... a part d'un entorn preciós... no sabem que bé ens ho vam arribar a passar !!

Tanqueu els ulls i imagineu-vos estar enmig de muntanyes, de prats verdíssims i d'arbres centenaris que xiuxiueigen entre ells la nostra arribada i ens donen la benvinguda bellugant suaument les seves fulles... I és que... llegiu, llegiu quantes coses vam fer en només 3 dies ! Els del Gripau Blau som uns tot-terreny !

Només arribar vam admirar el paisatge i vam repartir les habitacions (quines corredisses per a escollir la més grossa ...) Després de dinar, vam fer un petit descans, en què alguns van aprofitar per a fer la migdiadeta i altres, més esportistes, per a jugar a futbol. Cap al tard, i també com l'any passat, vam anar caminant fins a Vilanova de Sau, que no és moco de pavo que dirien alguns !. Esgotats i esbufegant quan hi vam arribar vam descansar i jugar en un gran coixí de gespa amb pendent i clar, no ens vam poder resistir a la temptació... Després de sopar, vam tornar de nit i a peu. Sí, sí, tal com ho senti! Només amb l'ajuda de les llanternes, els intrèpids gripaus vam emprendre el camí de tornada. I penseu que algú va tenir por ? Mmmmmmm ! Això és que no ens coneixeu ! Dissabte al matí, es van inaugurar les

Primeres Olimpíades Aquàtiques Gripauenques. Què dieu ? Que no sabem què són ? Doncs igual que a les Olimpíades, els participants havien de superar proves d'alt

nivell (o què us pensaveu ?) a la piscina de la casa de colònies.

Que si concurs de bombes, que si recollir globus a l'aigua que valien diferents punts... Tant esforç es va veure recompensat per un suculent dinar i un ben merescut descans perquè ... cap a les 5 de la tarda... vam anar... en PIRAGÜES ! una experiència emocionantíssima !

I no us penséssiu que aquí acaba tot, no. A continuació vam passar tots per la dutxa, vam sopar i ... vam anar a caçar

GAMUSINOS ! Com, que no sabeu què són? Ahhh! Doncs no seré pas jo qui us ho expliqui, quan veieu algun gripau li pregunteu. Quan vam tornar... quina mega-festassa vam fer! Pica-pica i música a tot drap que de ben segur fou l'enveja de les discos més reconegudes.

Diumenge, mireu què dolents que som, vam decidir despertar els gripaus amb els "cants celestials" de Camela i David Bisbal a un

volum més que considerable... em sembla que la idea no va ser massa ben rebuda pels gripau-dormilega, que ens van dedicar unes quantes floretes... jejejeje

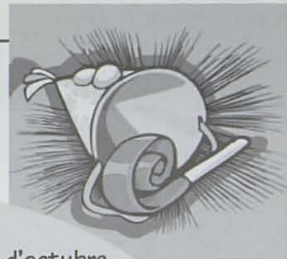
Un cop ben desperts, cap a esmorzar i ... a la piscina ! Després de dinar, recollir bosses i repartir les medalles aconseguides en les Olimpíades Gripauenques. No cal ni dir que tots i totes van tenir la corresponent medalla, i ben maca que és !

No obstant, el més destacable és el companyerisme i el bon rotllo que es palpava en l'ambient durant aquests dies. Què, us cau la baba, no? Doncs l'estiu vinent us hi esperem!

què hem fet ...

El passat dia 4 d'octubre vam fer El Gran Retrobament Gripau després de gairebé un mes sense veure'ns! Quines abraçades i quins petons Quantes coses per a explicar!! I sabeu què vam fer després de tot això? Anar a fer el vermutet i decidir, entre tots, què és el que farem d'aquí a l'estiu. I si en van sortir de coses!!

Xuta, remata i ... GOL! El 18 d'octubre quin mega-partidàs que vam fer ... Però què dius? Si ens vam quedar a l'esplai!!! Com que feia mal temps, vam canviar d'activitat i, tot menjant unes boníssimes crispates, vam veure el vídeos de les Colònies i el de la Festa del 29 d'agost. Quins records... i quin fart de riure!!!

Ole, ole! Sabeu què vam fer el dia 21 de novembre? Un MEGA-SOPAR a la pizzeria d'en Gabri (què, us cau la baba de l'enveja no? doncs amb raó, apa!). Vam seure en una gran taula, tots junts, i de cop i volta ... SORPRESA! qui apareix per la porta? taxan, taxan... un monitor que s'enyorava i a qui tots els gripaus s'estimen molt: L'EDU! Quin xivarri que es va organitzar! Quants petons i abraçades que va rebre!

Tanta emoció encara ens va fer obrir més la gana i quan van arribar les pizzes (boníssimes) al cap de 15 minuts ja les teníem totes a la panxa! Cap a quarts de dotze vam continuar la "juerga" (només faltaria) al Sullivan's on, a part de fer un beure i moure l'esquelet, alguns van voler jugar als dards. Eil! i bé que ho van fer eh? I a la una... retirada i a dormir!

Coneixeu el Roc de Sant Gaietà? Nosaltres sí. És un lloc molt bonic a on vam anar a donar una agradable passejada al sol en companyia dels nostres amics de la Creu Roja; el Roc te uns carrers molt xulos que vam recórrer en un matí trovant unes vistes ben macas, i després vam seure a descansar prenent un bon refresc per recuperar forces.

BENVINGUDES!!

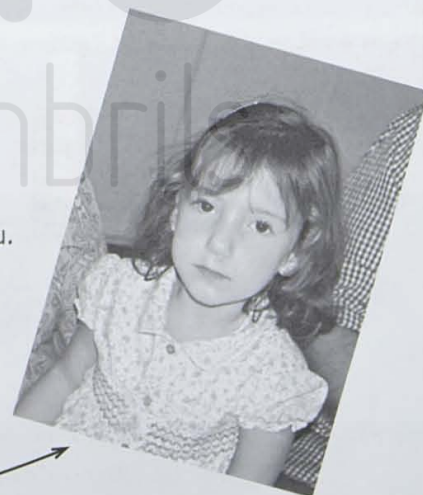
Us volem presentar a dues preciositats que hem tingut la sort de conèixer aquest estiu.

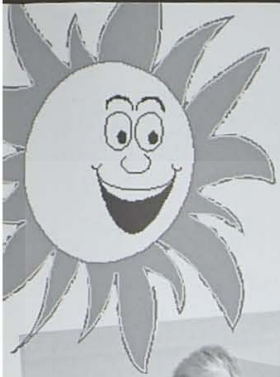
L'Abigail,

riallera i disposada sempre a fer xivarri!

La Belén,

carinyosa i juganera, li encanta l'aigua!

Se'n va l'estiu... però tornarà!

El dia 29 d'agost vam celebrar la despedida de l'estiu, festa que venim fent des dels inicis del Gripau Blau. No obstant, aquest any hi va haver alguna novetat. La primera fou la ubicació, ja que en comptes de fer-ho a l'esplai; ho vam fer al Casal d'Avis. Això, en principi, ens va destarotar una miqueta, però ja sabeu que els gripaus som adaptables i ens agrada tot allò que sigui novetat. (i si voleu saber un secret, ara que no ens llegeix ningú, fins i tot ens feia una miqueta més d'emoció i tot, però no ho digueu a ningú eh?)

Bé doncs, com tota festa de renom (i la nostra ho era, només faltaria) tot va començar amb un deliciós self-service format per suculents plats (tant salats com dolços) que vosaltres, pares i mares, ens havieu aportat. No cal dir, que no en van quedar ni les engrunes!

Havent sopat, pares, mares, familiars i amics, gripaus i monitors gripau vam començar a sentir aquell pessigolleig que es posa a l'estómag: els nervis i l'emoció per veure com sortiria l'espectacle. Aquest any, les actuacions estaven íntimament lligades a un guió anomenat "From Cambrils with Love" escrit per en Joan i l'Edu, dos dels monitors. La història, narrada en off i ajudada de diapositives, explicava l'aventura d'un guiri que tot xatejant, cerca l'amor de la seva vida i, aprofitant les vacances ve a Cambrils a buscar-lo i, naturalment, el troba, o què us pensaveu?. La primera actuació fou la de l'Isaac, en Lluís i l'Hilario, interpretant "As de" de Raül, que va ser tota una canya. Després van sortir a escena l'Alfonso, en Gabri, el Juan i en Marcus a representar una cançó que s'ha fet molt famosa arran d'un programa de TV "Es una lata el trabajar". A continuació van actuar en Pepe, la

Belén i la Candice, que van cantar "No me llames lluso" de la Cabra Mecànica (apa que posar-se aquest nom aquests també...) En quart lloc en Pedro, en Raül, el Robert i l'Aroa van representar "El tesouro do Pirata" de King Africa. Quina marxaaaaa!!!! A continuació van sortir a escena les princeses i el príncep de l'esplai: la Gemma, la Irene, l'Andrea, la Noelia, l'Abigail i l'Albert, que amb molta professionalitat van cantar i ballar el "Bye, bye" de David Civera.

Tot seguit, els nostres hiper-mega sexy monitors, vestits amb túniques, van interpretar la cançó de la nit, aquella que féu que tothom no parés de riure ni un moment, el "xori-xori" (o "acha-acha" com vulgueu). Què bé ens ho van fer passar, oi? Finalment, les monis, menys atrevides, vam començar l'espectacle amb un striptease que es va anar transformant en el "Baile de las Tanga Girl" on vam fer participar en Francesc (pare de l'Edu) i l'Albert (pare de l'Albert Font). Des d'aquestes línies, gràcies per la vostra desinteressada participació i per deixar enrera el sentit del ridícul.

Però... no podríem deixar de comentar la sorpresa que ens van preparar les super-mares, (Clari, Estrella, Encarni...) que van cantar i ballar a capel-la el tema "La Cremita". Un gran BRAVO per a elles, per atrevir-se a pujar a l'escenari i fer encara molt més agradable la vetllada.

Ja per acabar, tots plegats vam ballar el "xori-xori" (que creiem que es convertirà en l'himne de l'esplai) i es va fer la repartició d'obsequis que els monitors fem als gripaus i que els pares i mares fan als monitors.

Des de l'equip de monitors voldríem agrair a tots els pares i mares la il·lusió, l'entusiasme i la col·laboració i participació que vam mostrar i també la confiança que corroborau en el dia a dia deixant al nostre càrrec els vostres fills i filles. Un cop més: MOLTES GRÀCIES!

La mosca collonera a Santes Creus

Estava predestinat a ser un diumenge com qualsevol altre; revolotejant per aquí i revolotejant per allí en busca d'alguna cacona quan, de cop i volta, vaig veure a un grupet de persones carregades amb bosses plenes de menjar. Vaig descobrir que es tractava de l'Esplai el Gripau Blau que anava a fer un dinar a un lloc de moltes creus.

- Ep! Aixó pot ser interessant, vaig dir-me a mi mateixa. No estaria malament canviar unes vulgars cacones per un àpat en condicions... Així que no m'ho vaig pensar gaire i vaig colar-me al primer cotxe que vaig veure.

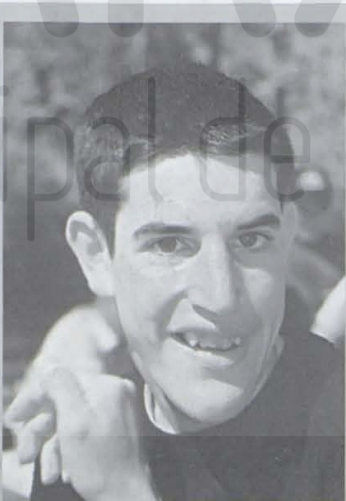
Vam viatjar durant una insofrible hora i mitja -i dic insofrible perquè durant tota l'estona va sonar un música d'un home negre i cridaner que no feia més que dir-me que saltés o que fes l'ona, i, la veritat, el que em venia de gust era torturar-lo fent-li pessigolles en aquell lloc de l'esquena on ningú arriba per moltes voltes que donis-.

Una vegada vam arribar vaig sortir ràpid del cotxe, doncs necessitava una mica d'aire fresc i el suau so de la natura. Vaig veure com alguns dels pares i monitors encenien les barbacoes mentre la resta preparava la taula i la plenaven d'amanides, patates fregides, olives i un munt de coses bones. Jo anava revolotejant de plat en plat fent el meu propi pica-pica; això sí, havent d'esquivar constantment un bon grapat de mans que volien atrapar-me com si jo formés part de l'aperitiu. La veritat és que he de reconèixer que tots els plats estaven boníssims!!! Les mares havien fet una gran feina. Ai... són aquests moments en els que recordes aquells moments en família, la mama, el papa i les 300 germanes, tiets, tietes grapejant una cacona, rient, i els petitons llençant-nos boles que esclataven a les nostres caretes infantils; ai... quins temps aquells, sembla que fos ahir.

Embadalida amb els meus pensaments no em vaig adonar que el segon plat ja arribava a taula. Uns enormes plats de costelletes, llonganissa, botifarra, mmm... tot tenia un pinta boníssima... després vaig poder corroborar que el seu sabor era igual de bo.

El "Gripauet" Raúl ens ha deixat perquè marxa a viure a Granada, esperem que li vagi tot molt bé i que no ens oblidí mai, ja que nosaltres no l'oblidarem.

UN CONCURS DE PASTISSOS!!

La boca se'm feia aigua i el meu estómac, on jo no creia que hi cabria cap cosa més, es va fer més gran encara davant la meravellosa imatge que es recreava davant dels meus ulls glaucs (èa què em sona això?).

Hi havia de tots tipus i colors: de xocolata, de maduixa, de formatge, de nata, d'un pis, de dos pisos d'alçada, quadrats, rodons... Vaig esperar que tots estiguessin col·locats damunt del pastís, vaig enlairar-me com vaig poder i vaig fer realitat el meu somni. Vaig deixar-me caure en picat per agafar prou velocitat; després vaig canviar l'angle de les meves ales i vaig realitzar una passada rasant sobre el primer pastís. XOF. L'angle i la velocitat van fer que sortís rebotada cap all segon pastís. XOF. I així successivament. XOF... XOF... XOF..., fins que vaig recórrer i tastar tots els pastissos de la taula quedant-me sobre l'últim d'ells; un pastís de nata tot recobert de xocolaaaaataaaaaa. Després, mig ennuegada en la meua plena felicitat i on tot eren colors i música, vaig entreveure que un jurat format per varies de les persones presents al dinar otorgaven un premi al millor pastís. Jo personalment ho hagués donat a totes les mares que van preparar aquells pastissos tan bons; no seria capaç de triar quin era el més bo. Potser aquell de xocolata sobre el que vaig rodolar i rodolar fins que se'm va cobrir el cos de xocolata, o l'altre de nata sobre el que saltava una i altra vegada com si estigués sobre la lluna, no se, no se...

Firmat:
Tbsbzzzz, la mosca collonera de Santes Creus

